

EN BANYETA

— PERIÓDICH HUMORÍSTICH. — ÒRGANO DELS CASATS —

Secció Oficial

La Junta de Govern participa als senyors socis que, lo diumenje pròxim 5 del corrent, á las 4 de la tarde, tindrà lloch en los salons d' aquesta Societat la corresponent subasta de localitats per los balls del Teatro.

P. A. de la J. de G.

Lo Secretari,

Quirse Callis.

BALL DE CASATS

La Comissió organitzadora té'l gust d' invitar á tots els socis del Cassino Menestral y sas respectivas familias, per el que se celebrarà en els salons d' aquesta Societat, el dia 4 del que corre, á las 9 de la nit, baix el següent

PROGRAMA

PRIMERA PART

Sardana	PEPA.
Waltz	EN MERO.
Schotichs	DOS Y TRES.
Polka	LAS CAROLINAS.
Warsoviana	LA CALENTONA.
Americana	LA DOLSA.
Espanola	DEL MUT.
Mazourka	LA SALADA.
Rigodón	NOY DE LA MARE.
Americana	LA COTILLA.

SEGONA PART

Sardana	L' ARENGADA.
Schotichs	EN RUQUILL.
Pilée	EL GURUGÚ.
Americana	NON-NON.
Mazourka	LA GUIXUS.
Rigodón	TRONS Y LLAMPS
Americana	LA CISTELLERA.
Waltz-Galop	L' ARROSSAIRE.

Figueras, 4 Febrer de 1899.

La Comissió.

IDEU VOS GUARD!

Arrenco naps... naps dels fondos de la Societat pera poguer jo surtir. Aixís es que son dels rodons. Tot costa en aquet món, fins la meva surtida.

No hi fa res que 'm fassi vell, ni res hi importa que «L' Hereuhet» d' aquesta casa no hagi tingut per mi, ja que no una mostra de carinyo, una sola paraula de cortesía.

El meu cor, que no pot compararse ab las flors perque aquestas se marfeixen, vé á ser com una trunfa, hont d' tan en tan hi grillan l' alegría y las ilusions.

Per aixó quan arriba la meva diada, me sembla tornarme jove y 'm dedico especialment á las noyas solteras, de las qu' espero serne ben rebut, ja que 'm presento devant seu tan escrupulós, que fins he tingut cuidado de que no 'm surtís la séva.

Peró de mí feune lo que volgueu, per més que ja 'm figuro que no 'n fereu gran cosa. Lo que de cor vos demano, tendres y envejadas poncellas, es que tingau compassió dels sants casats mártirs que, tips d' enflairar tot l' any una mateixa rosa passada y que 's despulla, avuy se 'ls hi permet acostar el nas á vosaltres. No 'ls hi negueu vostres suaus perfums de tendresa, capassos, no diré de férloshi perdre la xabeta, però si de trasportarlos ab somnis de ventura als seus millors temps qu' esteu gosant vosaltres, per ells sempre anyorats. Rebeulos ab aquella encisadora mitja-riallèta vostre que 'ls hi pot fer caure la baba. Entregauvos als seas braços pera que, més cofats ab vosaltres que cert regidor ab cert sagrat paraigua bermell donguin voltas pé 'l salón, perdonantloshi si arriban á trencar el suhor, considerant el pes dels anys y de la creu que portan á sobre.

Lo que s' us demana es un' obra de misericordia, que 's descuidáren de consignar en la Doctrina, y per la que lograreu traure un' ánima de pena.

A vosaltres, venerables costelles d'aquells desventurats Adans, de jonellons vinch á pregarvos que, amagantvos el geni y fent el sórt á las atissadas de las *mamás*, per un cop l' any deixeu las gelosías per finestras de convents y que, prenguentho tot en bé, sigueu consideradas, quedantvos, no vull pas dir al llit ab las criaturas, sinó quedantvos la plena seguritat que de tota aquella disbauxa *del de casa*, á la fi la millor part ha de ser forsosament per vosaltres.

Si aixis obreu, á unas y altres soch capás de brindarvos un toro, reservantne com á memoria, per las solteras el foc y las banyas per las casadas.

Mes per quedá ab tots cumplerts, diu que 'n deixi 'n *Mirabillas* pé 'ls viudos las banderillas, la cúa per' els solters y pé 'ls casats las orelles, quedants' ell ab las *costellas*.

Y aixis, en aquesta forma, á cad' un y á tots us saluda l' etern tranquil

EN BANYETA.

TOCANT EL «PIANO»

Monólech representable.

Personatge: la criada de una casa acomodada mes... dolenta que 'l diable. Lo rellotge toca un' hora qualsevol. La *escena es* una cuina. Lo demés se deixa á gust de l' *actora*.

MENEGILDA: Recristina y que 's bullenta aquesta aigua: m' escaldad, y aixó que 'l foch es culgat. No 'm creya fos tant calenta. Posemni un xiquet del canti y atemparemla. Bé está. Cops al bulto y á tocá 'l *piano*. No vol que canti la Senyora. ¡Es una ingrata! ¡Y tant que á na mi m' agrada aquella hermosa tonada *yo soy al pato yo soy la pata!* Diu que lo cap se li cmlena y que 'l seu mal no vol crits. Quina viuda: te uns neguits. Si sembla una Magdalena. Que hi farem: fora *recreyu*. y enllestim ab un segon, que tinch d' anar á la font.

á trobar mon *dulcineyu*.
¡Que guapo es! ¡Un tipo alt!
¡Es un *caloyu* modelo!
Jo li dich «*ets mi consuelo aprendís de queneral.*»
Es dolent com una *guilla*.
te un geni del botavant, pero 'l calmo ab un instant donantli una *pacatilla*.
Es molt valent lo meu *Panchu* y sempre 's fá fer la ley.
Desde que 's á na 'l servey encar' no ha probat lo *ranchu*.
Toca mes bé la guitarra que no cap fadri barbé, y te uns acudits: no es ré al costat seu en *Pitarra*.
Me mira de un modo *audás* puig te uns ulls com dugas platas, y li dich. «*¡Ay no ma matas, decame vivir en pás!*»
Es andalús y no ha dit en sa vida una mentida: y 'm vol mes, que no á la dida estima lo nen petit.
¡Quin tipo! Quant vaig ab ell el diumenge á na 'l *trayato*, passo tant felís lo rato que no quebo á na la pell.
Me diu unas cosas ¡Ay! que 'm trastornan d' alegria.
Sentintlo, fins l' altre dia de poch que no 'm vé un desmay.
Aixó si; te un gran defecte; es llarch de mans, hasta allá; pero á mi si 'm vol pescá, ha de ser pe 'l camí recte.
No vull que después s' alabi com els demés qu' hé tingut, que, alcansant lo que han volgut sens causalshi cap agravi, han tocat *soleta* tots.
Nó, nó, veig que la experiencia es la mare de la ciencia: ja estich tipa de *pebrots*.
Mes crech que los fins son bons del *Panchitu* del cor meu.
Diu que 'ns casarem arreu que li donguin los galons: y quant sigui llicenciat anirem al seu pais perquè hi te molt de *panis*, si ningu se li ha menjat.
Evitem un nou afront que ja estich escarmentada; però la octava vegada...
Senyors, me 'n vaig á la font.

Y tocant prest *pirandó* per la porta de la dreta

quant la *escena* queda *neta*
baixa rápit lo teló.

LLUIS.

CONFESSIONS FEMINISTAS

Alló de que l'home es el rey de la Creació, no ho creguin: es una martingala mayúscula, un *canard* que fá una má de grux.

L'home es un trós de pa... de crustons, que creu de bona fé las cosas mes estupendas, y que, desde 'l seu origen, sempre s' ha dexat engatussar per la dona.

Si las donas ens hem avingut sempre á fer *migas* ab éll, ha sigut només pe 'l pá... els crustons sobre tot. Te un gran defecte, el de ser presuntuós, que sempre l' ha portat enganyat. Si l' escolten, éll es el sabi, éll es el director de tot, éll es el Tenorio, éll es el que fá tremolar els mons. No hi ha credulitat mes ignoscent que la seva, sobre tot cuan es creu conquistar ánimas, ó cors, ó lo que siga. No sab compendrer que la dona es un castell, que sols obra las portas al enemic cuan l' hi ve be de donarli entrada.

Moltas vegadas me l' he figurat, á n' aquet rey de pa sucata ab oli, dexantse portar d' Herodes á Pilat, seguint l' am mes ó menos tentador que l' hi tira la má experta de la dona, d' un modo dissimulat y ab los ulls baxos, com se suposa.

Figúrinse una poma molsuda, colorejada, fresca, penjada per un fil, que balli devant sos ulls atontats, y que la dona aparta á temps cuan éll allarga la ma, y ja 'l tenen fent l' ós, parant el fret ó la pluja al peu d' un balcó, enganxat á las faldillas com un gosset d' ayguas, fent tota classe de muecas amorosas, respallantse cuidadosament las tacas, comprantse corbatas ben vistosas, enllustrantse las sabatas cada dia, y disposat á pagar entradas, refrescos y capritxos á tota la familia. La dona que no 'l sab fer ballar, ja poden assegurar qu' es tonta desde 'ls talons al cim de l' agulla del monyo.

Ab l' arsenal de polvos, postissos, cotillas, tovallolas, etc., etc., ab que conta la dona, en te prou per fer perdre la xaveta al menos maco: perque 'l que ho es més, com ja se sab, cau al llás mes facilment que 'ls altres. L' home com mes trempat mes aviat cau, y com mes mira *menos vé*. Per axó la dona sempre ha preferit al homes ben trempats; perque *cahuen* més. Els que no son tals, son una verdadera calamitat, fins dintre l' *armonía* del matrimoni; fan com el *mi* d' un instrument ab las cordas fluxas, que casi no passa del *re*, y d' axó no se 'n accontenta cap dona, per poc filarmónica que sigui; perque ja es sabut que un mal instrument esguerra una orquesta, y sobre tot la matrimonial, que per cualsevol cosa desafina.

Encare que l' home no tingui els ulls al cla-

tell, es igual que si els hi tingués: no mes ha de fer que mirarnos per equivocarse.

Si ens posém un vestit clar, ple de llassos, l' hi assemblem coloms, serafins, y fins angels... ¡vegin si n' es de curt de vista! Si ens vestim de fosc, som per éll aucellets sentimentals, estrelles diamantinas destacantse de la nit... Sempre l' hi ha agradat somiar truitas, y may ha vist que la dona, siga més jove ó més vella, en el fondo es un cor de sogra que mes ó menos de jorn surt á *relluhir*.

Éll no sab que bax el nostre posat d' ignoscencia, y ab l' aspecte de no haver trencat may cap plat ni cap olla, som capassas de voltejarlo deu vegadas, de ferlo tornar mitj lelo, tot rihentnos, de bax en bax y de passada, de las sevas tonterias y dels seus somnis de nen.

Éll, qu' ha arribat á poguer veurer lo invisible y que creu saberho casi tot, ens desconex completament, tot y tenintnos tan á la vora, y fins diria, si no m' en dongués vergonya, sent per éll una de las cosas més palpables. Enmotllantnos com sabem ferho á las circunstancias, l' hi passa que cuan ens creu negres solém resultarli blancas... y fins avegadas verdas ó de color de *castaño oscuro*.

La nostre táctica es molt sencilla: que éll es relligiós, instantáneament som beatas; que á n' éll l' hi agrada la serietat, aném pel mon mes tiesas que un cabo de realistas tieso; que escriu versos d' aquells que 's titulan «*A mi adorado tormento*», ja 'ns té románticas y á punt de desfernos com un recuyt cuan es torna aygua; que es molt económic, portém á taula monjetas amañadas ab oli... y ens menjem mitja dotzena de costellas cuan éll no hi es... y si no 'ls hi conto cuan es tonto, qu' es lo que més abunda, es perque vostés matexos en poden treurer la consecuencia.

Entre la generalitat dels homes hi ha una excepció; uns que no son un tros de pá, sino una verdadera coca y de las mes tovas. Parlo dels *gomosos*; d' aquets maniquis elegants qu' ens saludan per el carrer ab ganyotas de clown. A mi sempre m' ha assemblet que *gomós* y burro es una matexa cosa. Está ben fresca la dona que te l' humor d' embolicarsi; carrega ab un company de tocador, mitj doneta ó mitj home, que no l' hi servex ni per una cosa ni per l' altra.

BONIFACIA RUBOROSA.

RATLLAS CURTAS

Al veuret tan simpática y hermosa, «ets una verje» t' he dit al mirarte. Si he estat adulador, no 'm recriminis: jo sols volia dirte que ho semblavas.

M' has dit qu' era un tossut, aqueixa tarde;

que cuan fico la banya en un forat...
 ¡No sigas tonta! Son qüestions de gènit:
 No 'm busquessis el cos... com m' has buscat.

Aquexa nit m' has declarat, de sopte,
 que sents per mi, en el cor, febril passió.
 ¡Que vols que 't diga, m' ho has dit d' un modo!
 ¡N' estás ben certa que la sents al cor?

IGNOCENT MALVA.

LA DONA

¡Diuhén qué 's la dona? ¡Ay, marel
 quin cúmul de confussions,
 y quantas tribulacions
 per dirne una cosa clara.
 La dona es una xarada,
 un enigma indescifrable,
 tan difícil y variable
 que pochs l' han endevinada.
 A l' una li sobran manyas
 per feus veure que os estima,
 l' altre os fa petons y os mima
 y hasta os reparteix castanyas.
 L' una renega y va á misa,
 l' altre diu que may no menja
 y á las postres per revenja
 se os clava una llangonissa.
 L' altre no li agrada 'l vi
 y cuant li passa la ratxa
 la veureu que de borratxa
 apenas si 's pot teni.
 A l' una li don la flaca
 de renyá 'l marit si fuma
 y d' amagat acostuma
 á escurarli la petaca.
 L' altre á fastichs os confon
 perque crida que 's gelosa
 y os fá lluhí alguna cosa
 qu' embarrassa forsa 'l front.
 La dona es un embolich
 de cordas y de cordills,
 es com una olla de grills
 de desconcertat rich, rich.
 Es lo mateix que un meló
 que no s' ha provat encare,
 se tatxa y sí no te tara
 aquell meló será bó.
 Busqueula per tots cantons,
 mireula per tots costats,
 resulta una orga de gats
 que os trenca las oracions.
 De las donas, l' esperiencia
 m' ha obligat á escriure aixís:
 ¡per teni dona es precis
 paciència y sempre paciència!

PERE CULLERAYRE.

INFRAGANTI

Y diuhén qu' era tonto 'n Pau.

Lo qu' era un esplotat, com tans altres. Per-
 que 'n Pau tenia amo; amo que ho era també de
 la seva dona, per mes que 'n Pau, á pesar de ser
 cosa murmurada ja de temps per tot el poble, no
 ho va sapiguer fins arribar el cas qu' anem á
 contar.

Era una nit en qu' ell havia de surtir ab el
 carro á las primeras horas de la matinada. Sem-
 pre qu' aixó succehia, que succehia sempre que
 'n Pau podia fer nosa al seu amo, aquet l' obliga-
 va á dormir á l' establa ab el bestia. Mes aquella
 nit no podia 'n Pau aclucá ull de cap manera.
 Revolcantse d' aquí y d' allá, trobava que li faltava
 quelcom: li faltava la companyia de la dona,
 falta qu' ella no sentia, perque no faltava qui es-
 tés en el lloch de 'n Pau.

Aquest al fi decideix burlar las ordres del seu
 amo y anarse-'n á casa.

Truca. Y 'l cop que rebé la porta, per igual el
 reberen en el ánima la seva dona y 'l seu amo.
 Aquest bo y despullat va estirarse sota 'l llit á la
 fresca del rejols, al temps qu' ella anava á obrir
 la porta.

—Ja veurás—responia 'n Pau á las preguntas
 de sa muller:—vinch á buscar lo que 'm falta.
 Y despullanse 's ficaren al llit.

Després d' un bon rato, ella li diu:

—Ara ja te 'n pots entornar á l' establa.

—¡Bah, bah!—responia 'n Pau estirants'-hi—
 Ja hi aniré á l' hora d' enganxar. No ho sabrá
 pas l' amo.

Y aquest de sota 'l llit murmura:—¡Aixis te
 reventessis!

—¡Ay! ¡Ay! ¡Ay! Ay!—comensá á cridar la
 dona.

—¡Qué redimoni tens?

—¡Ay! ¡Ay! ¡Ay, Pau! ¡Ay, quin mal de ven-
 tre al costat!... Corre, corre á cá 'l apotecari que
 't dongui alguna cosa.

Y 'n Pau don' un bót, allarga 'l bras, troba
 'ls pantalons, se 'ls posa y cap á la farmacia.

Cuan hi entrá, l' apotecari y 'l metje y 'l mes-
 tre y l' arcalde, que hi passavan la vetlla, esclata-
 ren á rialla plena.

En Pau se trobá tot confós y mes confós se
 trobá encara, quant mirantse de dalt á baix, s'
 adoná de que 'ls pantalons que portava eran els
 del seu amo.

Vá quedar fet un' estatua, fins que, portant
 instintivament las mans á las butxacas, hi trobá
 un grapat de duros; y, tot fentlos trincar, surtint
 de son estupor exclamá:

—Ve-'ls hi aquí qu' ara tot queda meu: 'ls
 pantalons y lo qu' hi ha dintre.

Y diuhén qu' era tonto 'n Pau.

INYIGO NYIGO

DEL BALL DE SOLTERS

Recullit al vol.

Mascareta, mascareta,
 escolti un petit moment,
 pari atenció, soch atent,
 no fassi tanta brometa,
 ni busqui tanta tabola,
 ni mogui tant de remó
 y acompanyi aquet minyó
 qu' aixis vosté no irà sola;
 sigui amable, sigui atenta,
 arrivis fins al café
 qu' allà la convidaré
 d' un bolado y aygua calenta.
 Aixis deya emocionat
 un xicot placit y bõ
 que fá d' encuadernadó,
 á un tipo molt ressaltat
 y ella sense mes ni mes
 no fent cas de la maranya,
 va clavarli una castanya
 que 'l va girá al enrevés.

M. JOSOM.

PERQUÉ NO 'M PICA!

Que 'm demanin qu' aquesta nit vingui al ball per fer número, y que 'm demanin la meva peseta per alleugerir la subscripció, ab tot estich conforme; pero que 'm demanin que fassi un article per EN BANYETA, aixó ja es mes difícil.

Vritat es que á n' en Cabra casi un no pot dirli que no, perquè ab la seva diplomacia sab molt bé sortirse de 'l pas y fervos comprometer.

Cuant me vá trobar á mi, 'm digué:

—Home, Ros, contém ab la vostra firma y en que fareu l' article corresponent!

—Vaya una firma, y vaya los temps qu' a travéssem per fer l' article, vaig contestarli. Ab la perdua de las Cubas; l' alsa dels cambis y la intranquilidat per tot arreu, un no pot atrevir-se á rés, porque si feu l' article desseguida pensan que voleu endosarlos'hi un mort, y 'l negoci s' esbulla. Temps atrás, y com que la dona té molt bon cap de dits per tocar segons que ó per fer segons quinas feynas, havia pensat posar una fábrica de Colatxos, porque veyá que l' anyada de las criaturas que fan pipi no 's pert may. Donchs si, com deya: volia posar fábrica de Colatxos, y vaig trobar dos contratempes graves; primerament me va fer por la falta de venta porque anant tant malament las cosas, per fer economias, ó porque 'ls hi sembla... que fa mes bonich, son moltes las donas que prefereixen portar 'l sello á la falda, en lloch de mullar un colatxo (¡tindrian massa feyna á rentar!) y en según lloch, com que la máquina de la dona 's va encallar, vaig pensar que

las voras sortirian fluixas, y per no deixar la feyna mal feta, ho vaig deixar corre, esperant que la máquina se li tornés posá á puesto. ¡Ja veyeu, allavoras, si l' haguera tingut de fer l' article, sobre tot per segons quina clase de mercaderia hagués sortit!

Aixis es que, una sola vegada he pensat en fer negoci y encare m' ha sortit malament; per lo tant, are com are, no estich per articles ni per romansos, porque tot vol lo corresponent humor y 'l temps necesari de que poguer disposar, y res d' aixó tinch jo per complimentar la petició que ab tant bon desitj me feu.

De consegüent, Cabra, digueu á tots los amichs qu' aquest any no tinch article, y que potser un' altre vegada seré més felis d' inspiració; y digueu á las donas que si alguna vegada, per casualitat, ab los meus ó ab las meas cosas las hi he endavinat 'l gust, qu' aquest any no ho puch fer. ¡Com que no 'm pica!!

J. Ros B.

CASSA MAJOR

(FRAGMENT.)

D' una tarde d' estiu molt xafagosa
 arriba la caiguda:
 el tendr' aucell dintre son niu reposa,
 deixant l' arbreda muda,
 á no donar l' adéu als raigs del sol
 ab armonios cantar un rossinyol.

¡Cóm complau 'l cap-vespre! A l' alenada
 d' oreig, qu' aromatisa
 allà en lo vall la fruita assahonada,
 la calor agonisa,
 mentrestant que 'ls ulls gosan á ponent
 de púrpura mirant el firmament

Quant aquest palideix y joganera
 blanca llum diamantina
 llansa, com de la nit sent mssatjera,
 l' estrella vespertina,
 la Comtesa ha surtit del alt castell,
 substituint al sol póst un sol mes bell.

Y olvidada en l' esquena la bandola,
 hi marxa de companya,
 igual que papalló prop la corola,
 jove juglar qu' entranya
 per la dama magnánima l' ardor
 de tan apassionat com ver amor.

Per matas y verdissas
 com per encant s' han fos,
 ab suspirants somrissas
 d' un plaher deleitos.

Gosáu, l' amor gosáu,
 gosáu l' amor sens' mida...

Grata la nit compláu,
nit qu' al amor convida.

Mes ¡ay! quan la parella
sols goig té al seu entorn,
del dos fereix l' orella
la ronca véu d' un córn.

De ferros que dringna,
trotar de caball,
cridoria de gossos
y humans escandalls

llunyanas
las notas,
fent totas
burgit,
de sopte,
con venen,
sorprenen
la nit.

Goig de la Comtesa ¡adeu!
¡Adéu! goig del juglar...
¡Mala ratxa de néu
vé llur goig á glassar!

N' es el Comte qu' arriba
ab sa gent de cassera...
Ella al castell s' esquiva,
l' altre cap la drassera.

Quant la Comtesa assenta
son péu en el portal,
ja 'n ou sa confidenta
cridantla ab sobressalt:

«Per 'quí, per 'quí senyora,
que 'l Comte j' ha arribat
y, no contantvos fora,
á vostra cambra á entrat.

«Porta pressa 'l senyor
per dirvos sas fassanyas.
N' ha fet cassa major:
el Comte porta banyas.

VAT-ESCRUPULÓS.

RÁPIDA

A LA MEVA SOGRA.

Molt respectable senyora *seva*: Voldria ferme el favor de dirme perque Deu m' ha fet tan desgraciat? Encare no m' ha castigat prou donantme una dona com la qu' aguanto y dos noys xatos y una noya ab orelles dobles, que per mes castich hagi de suportá las *perrerías* de vosté. Per quina rahó cada mati tinch de llevarme á las sis y ferloshi lo xocolate, portalsi al llit y despres rentá las xicras, per quin motiu haig d' aná á plassa, tinch de fé 'ls llits, haig de bressolar las criaturas y li haig de rentá la cara á vosté y cambiarli la camisa quant la té bruta (que sempre la 'n porta).

Ab una paraula perque se m' han de posar la dona 'ls pantalons y vosté 'ls calсотets perque no m' ho deya que farian tot aixó y ademés qu' hasta 'm tirarian trastos pel cap que jo no m' haguera casat may. En fi vol permetrem l' obsequi de ferli una súplica? aquí vá: seria tan amable que 's volgués pendre d' una toma tot un litro de salfumant que jo de bona gana li compraria y d' aconsellá á la seva *respectable* filla que fes igual que á las horas jo estaria al cel ¡¡Deu m' ajudi!!

MR. JOSOM.

LAS ANGUNIAS D' UN CASAT DE NOU

Molt jovenet me trovaba
sens' pares amb qui abraxarme,
y altra recurs no 'm quedaba
per mes que 'l ferho 'm racaba,
que buscar dona y casarme.

Casemse, donchs, ja está dit;
ja no vaig pensá res mes,
y encar que poch atremit,
per fi, vaig quedar promés.

Gastant ben pocas rahons,
molt prompte caigui al parany
puig que nostras relacions,
desprovistas de petons,
s' acabaren al mitj any.

Ara no 't faltará res,
'm deya jo, satisfet,
tindrás dona á qui estimá,
que 't cusirá y planxará,
y sempre 't fará anar net.

Mes vaig ben esguerrá 'l marro:
¡Quina dona mes fatal!
Tot lo dia fa 'l bagarro,
y si 'm veu fumá un cigarro
ja mira si es de mitj ral.

Es clá; com que ella no 'n guanya,
de sis y mitj vol que 'l fumi,
y á voltas, aixis amb manya,
'm clava alguna castanya,
perque tampoch vol qu' ensumi.

Si un dia per carambola
al teatro vull anar,
¡no m' arma poca tabola!
y despres que molt m' amola
no vol obrirme al tornar.

Vesten á passá la nit
pe 'ls carrers; pensanthi peno,
que 'l que 'm té més aburrit,
es pensar qu' ella es al llit
y jo estich fent de sereno.

¿No 'ls hi sembla que vaig bé?
¿Qui amb tot aixó no s' irrita?
Es dir, jo pago el llogué,
tinch d' aná á dormi 'l carré...
y un altro s' en aprofita.

En sent clar, amb ma catxasa
vaig á casa desseguit

y com jo, de bó 'n soch massa
y ella es de mala rassa,
encara m' arma burgit.

¿'L barber? 'l tinch a presiri,
¿'l café? ¡cá! ¡ni pensarhi!
¡vaja, 'ls dich que es un deliri!
¡Jo si que passo el martiri,
que Cristo tingué al Calvari!

Ella es massa capritxosa,
y se m' está menjant viu,
en agradantli una cosa,
amb una barra espantosa,
se la compra y res 'm diu.

Ella té pentinadora,
té modista, bugadera,
no l' hi falta planxadora;
veyám, ¿qui no s' acalora,
veyent que 's tan trapassera?

Y de mi 'n fa lo que vol,
'm mana com un canalla,
'm tracta com un mussol,
per res crida y arma un vol,
y tu, noy, aguanta y calla!

En fi; estich tan cansat,
d' aquet ditxós matrimoni,
que 'ls ho dich en vritat,
si desitjan pendre estat,
primé, dónguintse al dimoni.

Y si es que 's volen casar,
fassin lo que 'ls diré jo:
¡no 's deixin may dominar!
y si la dona sol cridar
¡castanya que te crió!

ANTON GIMENEZ.

Barcelona, 16 Novembre de 1898.

PENSAMENTS D' UN CASAT.

El cap d' un casat vé á ser un test, del que
tan poden surtirne *pensaments* com *flors del ma-*
tadero.

La vida del solter es d' esperansa; la del ca-
sat de desespero.

La dona egoista del amor del qu' ella estima,
se contradíu al desitjar el matrimoni.

Un solter ve á ser una baldufa descordillada;
un casat lo contrari, y un viu una baldufa sen-
se cordill.

Si en la varietat está 'l gust, pert el gust
aquell que 's casa.

La lluna de mel es l' asqué del matrimoni.

En l' orquesta de l' humanitat la dona es la
que porta 'l bombo.

POM D' ESCALA.

MENÚ

del sopá que celebran avuy la colla dels casats mes tranquils
y mes guapos del Menestral, invitats en la soberana taula
del Marqués de la Cigala, de passo per aquestos pahissos.

Sopa, del lord Mairs.
Arroz á la Zamorana.
Guisados Ragout.
Id. muy casero.
Biftec estofado á la inglesa.
Bœf á la mode.
Chuletas á la buena dicha.
Rabo de vaca á la Hochepot.
Cartolins de vitello ali amorosa.
Lomo de cerdo en «Colettes á la Remuña».
Jamón á la Maillot.
Un tostón al golpe de Estado.
Pollos á la diablo.
Id. á la tártara.
Capón á la siciliana.
Pastel de pato á la Besaucou.
Corso á la inglesa.
Conejo á la gibelotte.
Civet de liebre.
Perdices á la tártara.
Codornices á la chita callando.
Merluza á lo imprevisto.
Bishigu á la donastiarra.
Bouille-Baisse.
Salmón á la Chambord.
Huevos en batalla.
Id. del tamaño que se quiere.
Alcachofas á la Carigula.
Id. á la muda.
Ensalada Francillón.

POSTRES

Buñuelos de viento. — Suspiros de monja. — Natillas.
— Crema á la sigala. — Sorbete Kasabal. — Ponche Gin-
cok-tail.

NOTAS. Els vins y licors que se servirán tots serán del
pais menos el Champagne, que será de la marca que disposi
el senyor Marqués de la Cigala.

Si per cualsevol motiu no poguessin venir los cuyners
del senyor Marqués de la Cigala, á quins son encarregats la
confecció dels menjars del present *menú*, se suprimiran al-
guns plats (molt poch) sens haberhi dret á reclamació.
Aixis, donchs, purgarse y endevant.

Gacetilla

EN BANYETA saluda afectuosament á la socie-
tat «La Banye» y á son periódich del mateix
nom residenta á Buenos Ayres, en primer lloch
per esser cosins germans d' apellido y després de
tot per fraternisar ab ideas, ja que la tranquil-
litat y bons aliments son el lema d' abduas publica-
cions per lo que estem en directe parentiu. No
pot menos EN BANYETA d' enviarli la mes senya-
lada expressió del seu afecte invitantlos de pás á
totas las festas que donará la Societat *mare* del
periódich, durant aquestos días y 'ls següents de
carnaval.

Aixis donchs ja saben nostres estimats compa-
trícis de Buenos Ayres, qu' aquí tenen una casa
oberta y un nuclec d' amichs que 'ls estiman de
cor per lo bé que saben enaltir y conservar el
nom de nostra patria Catalunya allá en apartats
pahissos.

Salut y avant.

Fem present á la simpática y hermosa soltereta (ay que l' estimo) qu' hagi sigut afavorida ab el núm. 47 del sorteig de regalos celebrat en l' últim ball de solters, que se li reserva intacte la sort ab que fou premiada y que son unas arrecadas d' or de 18 quintás (dich quilats) las cuales las hi entregará el nostre simpátich Cabra tan punt acredití 'l número.

En justa correspondencia y porque 'ls solters vegin que també som *esplendits* y sabem tirar quant convé la *dona* (dich la casa) per la finestra, els dediquem la polka de la primera part, *gratis et amore* y ab el permís mes dessinteressat de ballar ab las nostres estimadas mitjas taronjas (agres).

¡¡TOT PER LAS DONAS!!

Tot es per vosaltres estimadas costelletes, y volgudas *silfides* solteras, hem decidit fé un vaytot y entregarvosho TOT á vosaltres, no 'ns volem quedar rés, si ab aquest eccés acabeu de posause 'ls pantalons ens en farem fé uns ab devantal y ab trabas y alashoras *velay*. D' altre modo oferim tres magnífichs regalos comprats per un casat que la dona li infla 'ls nassos tot sovint, á las noyas que 'n l' americana de la primera part vagin á buscar un casat sense mirarsel de reull ni parlarli gens á l' orella per alló de que la *dona* espia, totas ellas tindrán obció á un número que se 'ls entregará corresponent als tres regalos citats.

Per las nostras *estimadetas senyoras de casa* els guardem també tres hermosos y riquissims regalos, pero ¡ay la mare! han de servir per totas las casadas que 'n la mazurka de la primera part vaigin á buscá un solter ¡compassió noys per l' amor de Deu! aquet fruit es secret. A cada una se li repartirá un número corresponent als regalos avans dits, y cada marit podrá repartirli per si sol lo que mes tingui per convenient ja que acostuma á comensarse un ball cuan l' altre s' ha acabat.

Lo sorteig d' aquestos regalos tindrà lloch acabada la primera american de la segona part. ¡Y bon profit vos fassi aixó y lo demés!

Hi ha un músich, casat, que cansat de desafinar sempre ab una *pessa* que va comprar, fá alguns dias que vé ensajantne un' altre, *que n' hi deixan* en la cual sembla que ja hi comensa á entrar, puig que l' ha agafada ab molta mes afició y gust que la propia, esent moltas las vegadas que hasta la enseja *de memoria*, á peu dret en lo carrer de Peralada, y moltas vegadas també, la que tracta d' acabar de *enrodonirla*, tinguentla á la vista, en lo carrer de la Moreria, qu' es ahont l' estudia.

De tots modos, tant si afina com nó, diguin lo que vulgan, hi ha cosas que ni ab tots los *violoncellos* de 'l mon poden armonisarse.

Secció Telegráfica.

Milano 26 Eneri 1899.

Amico Raffaelini: Molto, pero molto enfadato te escribo la presente. Per conduci del amico Pastetis, he sabuto que te ai profanatto, ¡tu! il nomo musicale, il nomo qui á fetó tanti sacrifici per la música, derrochando un dinerali en tu Templo del Arte, il Salone de la Placheta, ai sustituito la orchestra per un organo, con acompañamenti di tambore, bombo é platini.

¡Ah, zapatieri trimestres! ¡dolenti! ¡profanatore! tocara música prohibita; tu maniere di obrare non lo comprendo. ¿Non e vero que no será por falta de denaro? Porque asistano en tu salone molta y distinchita concurrencia. ¿Ni tampoco por falta de orchestra? Porque abundano molto i musici que necesitas è caso de non encontrare, tienes amicos como Gironelli per la acordeone, Imberri per il violino, Paquiti y altres que te fariano un favore.

Pero te comprendi zapatieri, tu lo ai fetó per estalviare, sin reparare que tiraste il arte per terra per guañangare molto denaro con las entradas y estirats y poco gastare per la musica.

Esperi que per Carnavale suprimirai il organo per una bona orchestra; tendre il honore de visitare tu salone é saludare tu amable y pacifique concurrencia.

He saputo que tan fetó la competenci con il arendamienti di Salone; pachienchia zapatieri, corri per la terra molta ambicione: con tu sacrifici y traballando per amor al arte, sortirás de partuti.

Addio, mio caro Presidenti Penxarrobas. Te saluda

Il Presidenti Cuadros.

Carré del Forn, 13 demati.

Estimada Guideta: te faig sapiguer qu' acabo d' obrir la botiga, completament posehida de petacas, boquillas, carteras, miralls, corbatas, anells, agullas, nins y ninas que no menjan y puntas y llassos y bastons y cadenas y tota classe d' animals silvestres. Ab aixó vull dirte qu' aviat ens casarem perque 'm falta dependenta.

Xumeco.

Girona, 18, mati.

Ha arribat procedent de las *Islas romanos* el *coçinero* mes tibat del globo. Ha portat una innovació de gran éxit; ens referim á un sombre-ro cordobés d' estiu ¡ay quina fret! qu' ell passeija per aquestos carrers. Mares, amagueu las noyas que 'l jove es guapo.

Sandunga.